

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาและหลังกำหนดเวลาของหลักสูตรของครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทุนปีการศึกษา ๒๕๑๖ - ๒๕๒๐ ตัวแปรที่ทำการศึกษาได้แก่ตัวแปรด้านสถานภาพส่วนตัว ตัวแปรด้านปัญหาส่วนตัว ตลอดจนการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรีและระดับปริญญาโท และเรโซประสิทธิภาพทางการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตที่เข้าศึกษาในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต ทุนปีการศึกษา ๒๕๑๖ - ๒๕๒๐ จำนวน ๔๕๑ คน ผู้วิจัยได้ทำหนังสือจากภาควิชาวิจัยการศึกษาไปถึงบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อทำการคัดลอกข้อมูลเกี่ยวกับ ชื่อ ที่อยู่ และจำนวนภาคที่ใช้ศึกษาของนิสิตที่เข้าศึกษาระหว่างปีการศึกษา ๒๕๑๖ - ๒๕๒๐ จากแฟ้มระเบียบประวัติ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ทำการสุ่มตัวอย่างประชากร โดยใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จำแนกตามลักษณะการสำเร็จการศึกษาระหว่างกลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลาและกลุ่มที่สำเร็จหลังกำหนดเวลา และภาควิชา ขนาดที่พอคี่ของกลุ่มตัวอย่างประชากรคำนวณโดยใช้สูตร Proportional Allocation จากนั้นผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๖๐๐ ชุด ได้รับคืนมา ๒๖๕ ชุด แต่เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ ๒๔๒ ชุด แยกเป็นกลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลา ๑๔๖ คน กลุ่มที่สำเร็จหลังกำหนดเวลา ๙๖ คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณหาค่าร้อยละ มีขนิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบไคสแควร์ ค่าสถิติที (t-test) การวิเคราะห์แบบจำแนกประเภท (Discriminant Analysis) และการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

(Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ตลอดจนการ
คำนวณหาค่าเรขาคณิตภาพทางการศึกษา

๒๒
ขอคนพบ

๑. สรุปผลการวิเคราะห์ที่ตัวแปรด้านสถานภาพส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

๑.๑ เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่าส่วนใหญ่ในลิตทั้ง ๒ กลุ่ม ได้แก่
กลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลาและกลุ่มที่สำเร็จหลังกำหนดเวลา ต่างก็ใช้เวลาใน
การศึกษาเนื้อหาวิชาเท่ากับ ๓ ภาค รองลงมาคือ ๔ ภาค มีเป็นจำนวนน้อยมาก
ที่ใช้เวลามากกว่า ๔ ภาคขึ้นไป แต่เมื่อพิจารณาเวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์
พบว่า ส่วนใหญ่ของกลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลาทำวิทยานิพนธ์เสร็จภายในเวลา
๖ เดือน ในขณะที่กลุ่มที่สำเร็จหลังกำหนดเวลาใช้เวลาตั้งแต่ ๗ เดือนขึ้นไป

๑.๒ ด้านสถานภาพการทำงาน พบว่า นิสิตส่วนใหญ่มีงานทำก่อนมา
ศึกษาในระดับปริญญาโท ในกลุ่มของนิสิตที่มีงานทำแล้วพบว่าส่วนใหญ่ทำงานในหน่วย
งานของรัฐบาล เป็นอาจารย์ระดับวิทยาลัยมากที่สุด รองลงมาเป็นอาจารย์ระดับ
มหาวิทยาลัยและอาจารย์โรงเรียนมัธยมศึกษาตามลำดับ โดยนิสิตส่วนใหญ่ทำงานมา
แล้วก่อนเข้าศึกษาในระดับปริญญาโท ๓-๕ ปี รองลงมาคือ ๑-๒ ปี

๑.๓ เพศ สถานภาพสมรส จำนวนบุตร อายุ สถานภาพการทำงาน
ประเภทของหน่วยงาน ลักษณะของงาน ระยะเวลาที่ทำงานก่อนเข้าศึกษาในระดับ
ปริญญาโท และจำนวนครั้งที่สมัครสอบเข้าศึกษาในระดับปริญญาโท เมื่อนำมาพิจารณา
ที่ตัวแปร พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ($P > .05$) กับลักษณะการ
สำเร็จการศึกษา

๑.๔ เมื่อพิจารณาในแต่ละภาควิชาและโดยส่วนรวมพบว่า เกรด
เฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรี กับลักษณะการสำเร็จการศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์
กันอย่างมีนัยสำคัญ แต่พบว่าเกรดเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาโท กับลักษณะการ
สำเร็จการศึกษา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญในบางภาควิชา ได้แก่ ภาควิชา
บริหารการศึกษา ($P < .05$) และภาควิชาพลศึกษา ($P < .05$) โดยกลุ่มที่สำเร็จ
ตามกำหนดเวลา มีเกรดเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่สำเร็จหลังกำหนดเวลา ซึ่งเมื่อทำการ

ทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรีและระดับปริญญาโท พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ในภาควิชา มัธยมศึกษา ภาควิชา วิชาการศึกษา ($P < .05$) ภาควิชาพลศึกษา และภาควิชาพยาบาลศึกษา ($P < .001$) สำหรับผลการสอบวิทยานิพนธ์นั้น พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญกับลักษณะการสำเร็จการศึกษา ในภาควิชาโสตทัศนศึกษาเท่านั้น ส่วนภาควิชาอื่น ๆ นอกนั้นปรากฏว่าไม่มีนัยสำคัญ

๑.๕ ลักษณะการมาศึกษาในระดับปริญญาโทและลักษณะการสำเร็จการศึกษา ของครูศาสตรมหาบัณฑิตทุกภาควิชา ยกเว้นภาควิชาโสตทัศนศึกษา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ($P < .05$) โดยนิสิตกลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลาส่วนใหญ่ลาศึกษาต่อจนทำวิทยานิพนธ์เสร็จหรือจนสำเร็จการศึกษา ในขณะที่กลุ่มที่สำเร็จหลังกำหนดเวลา มาเรียนในขณะที่ยังทำงานอยู่โดยไม่ได้ลาศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษา และ/หรือลา มาศึกษาเฉพาะเนื้อหาวิชาครบหมดแล้วกลับไปทำงานควบคู่กับการทำวิทยานิพนธ์

๒. เมื่อพิจารณาตัวแปรด้าน จำนวนบุตร อายุ จำนวนครั้งที่สมัครสอบเข้าศึกษาในระดับปริญญาโท เกรดเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรี เกรดเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาโท และระยะเวลาที่ทำงานก่อนเข้าศึกษาในระดับปริญญาโท ของนิสิตในแต่ละภาควิชาและรวมทุกภาควิชา พร้อม ๆ กัน พบว่า ตัวแปรเหล่านี้ไม่สามารถนำมาจำแนกกลุ่มของครูศาสตรมหาบัณฑิต ระหว่างกลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลาและกลุ่มที่สำเร็จหลังกำหนดเวลา ออกจากกันได้ อย่างมีนัยสำคัญ ($P > .05$)

๓. โดยส่วนรวม พบว่า นิสิตกลุ่มที่สำเร็จหลังกำหนดเวลา มีปัญหาส่วนตัวมากกว่ากลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลา ในหมวดปัญหาด้านการปรับตัวด้านการเรียน อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .05$) แต่เมื่อพิจารณาจำแนกตามภาควิชา พบว่า ในภาควิชามัธยมศึกษา นิสิตกลุ่มที่สำเร็จหลังกำหนดเวลา มีปัญหาส่วนตัวมากกว่ากลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลาอย่างมีนัยสำคัญ ($P < .05$) ในหมวดปัญหาด้านอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองและหมวดปัญหาด้านการปรับตัวด้านการเรียน ส่วนภาควิชาอื่น ๆ ปรากฏว่าไม่มีนัยสำคัญ

๔. เมื่อพิจารณาถึงร้อยละของการสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลา พบว่า ในภาควิชาโสตทัศนศึกษา มีค่าร้อยละสูงสุดรองลงมาได้แก่ ภาควิชาบริหาร การศึกษา ส่วนในภาควิชามัธยมศึกษาและภาควิชาวิจัยการศึกษา พบว่า มีนิสิตสำเร็จตามกำหนดน้อยที่สุด ซึ่งเมื่อพิจารณาจำแนกตามปีการศึกษาพบว่าในปีการศึกษา ๒๕๑๘ มีนิสิตสำเร็จตามกำหนดมากที่สุด รองลงมาคือปีการศึกษา ๒๕๒๐

สำหรับค่าเรโซประสิทธิภาพทางการศึกษานั้น พบว่า ภาควิชาโสตทัศนศึกษา มีค่าสูงสุด รองลงมาคือภาควิชาประถมศึกษา สำหรับภาควิชาที่มีค่าเรโซประสิทธิภาพต่ำสุดคือ ภาควิชาพยาบาลศึกษาและภาควิชามัธยมศึกษา ซึ่งเมื่อพิจารณา จำแนกตามปีการศึกษาแล้ว พบว่า นิสิตที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา ๒๕๒๐ มีค่าเรโซประสิทธิภาพสูงสุด รองลงมาคือปีการศึกษา ๒๕๑๘

อภิปรายผล

๑. ลักษณะการมาศึกษาในระดับปริญญาโทของนิสิตในทุกภาควิชา ยกเว้น ภาควิชาโสตทัศนศึกษา มีความสัมพันธ์กับลักษณะการสำเร็จการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ นิสิตกลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลาในแต่ละภาควิชา ส่วนใหญ่มาศึกษาโดย ลาศึกษาต่อจนทำวิทยานิพนธ์เสร็จหรือจนสำเร็จการศึกษา ในขณะที่กลุ่มที่สำเร็จหลัง กำหนดเวลา พบว่า นิสิตส่วนใหญ่มาศึกษาในขณะที่ยังทำงานประจำอยู่โดยไม่ได้ลา ศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษา และลามาศึกษาเฉพาะเมื่อหาวิชาครบหมดแล้วกลับไป ทำงานควบคู่กับการทำวิทยานิพนธ์ เมื่อนิสิตต้องทำงานประจำควบคู่กับการทำวิทยานิพนธ์ จึงทำให้นิสิตไม่มีเวลาให้กับการศึกษาค้นคว้า และการทำวิทยานิพนธ์อย่าง เต็มที่ เนื่องจากต้องรับผิดชอบต่องานในหน้าที่และนิสิตบางกนทำงานอยู่ทางจังหวัด จึงทำให้นิสิตขาดการติดต่อกับอาจารย์ที่ปรึกษา จึงนับได้ว่าเป็นสาเหตุทำให้นิสิตใช้ เวลาในการทำวิทยานิพนธ์มากกว่ากลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลา จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ระยะเวลาที่นิสิตทั้งสองกลุ่มใช้ในการทำวิทยานิพนธ์นั้นแตกต่างกัน กล่าว คือ ส่วนใหญ่ของนิสิตกลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลา ทำวิทยานิพนธ์เสร็จภายใน ๖ เดือน ในขณะที่กลุ่มที่สำเร็จหลังกำหนดเวลาใช้เวลาดั้งแต่ ๗ เดือนขึ้นไป ซึ่งผล

การวิจัยในครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสี^๑ ที่พบว่า เหตุผลส่วนใหญ่ที่ทำให้บัณฑิตไม่สามารถทำวิทยานิพนธ์เสร็จทันใน ๑ ภาคการศึกษา คือ นิสิตต้องทำงานประจำจึงไม่มีเวลาทำวิทยานิพนธ์สำหรับเหตุผลอื่น ๆ เป็นเหตุผลปลีกย่อยเท่านั้น

๒. เมื่อทำการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศ และลักษณะการสำเร็จหลังกำหนดเวลา ในแต่ละภาควิชา และโดยส่วนรวมปรากฏว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($P > .05$) ซึ่งผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของสัมพันธ์ พันธุ์พฤกษ์^๒ ที่พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับลักษณะการสำเร็จการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างนิสิตที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยขอนแก่นและมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ รุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๘ - ๒๕๑๒ อย่างมีนัยสำคัญ และผลการวิจัยของเสาวนีย์ คิสุวรรณ^๓ ที่ศึกษาเกี่ยวกับโอกาสการสำเร็จการศึกษา ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่เข้าศึกษารุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๘ - ๒๕๑๑ ที่พบว่า นิสิตหญิงมีโอกาสสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาสูงกว่านิสิตชายอย่างมีนัยสำคัญ การที่เพศชายและเพศหญิงมีลักษณะการสำเร็จการศึกษา ไม่แตกต่างกันในระดับครุศาสตรมหาบัณฑิตนั้น คงเนื่องมาจากนิสิตชายมีความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นกว่าการศึกษาในระดับปริญญาตรี จึงมีความคิดความรับผิดชอบและ

^๑สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสี, "การทำวิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต : สภาพปัจจุบัน, หน้า ๑-๒๔.

^๒สัมพันธ์ พันธุ์พฤกษ์, "ความสัมพันธ์ระหว่างตัวประกอบกับลักษณะการสำเร็จการศึกษาของมหาวิทยาลัยภูมิภาค : การเปรียบเทียบระหว่างมหาวิทยาลัยขอนแก่นและมหาวิทยาลัยเชียงใหม่".

^๓เสาวนีย์ คิสุวรรณ, "โอกาสการสำเร็จการศึกษาของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย : การเปรียบเทียบ".

สนใจในการศึกษาเล่าเรียนมากขึ้น นอกจากนี้อาจจะเป็นเพราะว่านิสิตได้เลือกศึกษาต่อในสาขาวิชาที่ตนมีความถนัด เนื่องจากการศึกษาในระดับปริญญาโทนั้นผู้เรียนมีโอกาสเลือกศึกษาในสาขาวิชาที่ตนมีความถนัดเฉพาะด้าน ต่างจากการศึกษาในระดับปริญญาตรีที่นิสิตจะต้องเรียนวิชาบังคับพื้นฐานต่าง ๆ ที่ตนไม่สนใจ

๓. การที่จำนวนบุตรในขณะที่ศึกษา อายุเมื่อแรกเข้าศึกษาในระดับปริญญาโท จำนวนครั้งที่สมัครสอบเข้าศึกษาในระดับปริญญาโท เกรดเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรี เกรดเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาโท และระยะเวลาทำงานก่อนมาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท เมื่อนำมาพิจารณาพร้อม ๆ กัน พบว่า เป็นตัวแปรที่ไม่สามารถนำมาแยกกลุ่มทั้งสอง ได้แก่ กลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลาและกลุ่มที่สำเร็จหลังกำหนดเวลาออกจากกันได้ อย่างมีนัยสำคัญนั้น คงเนื่องมาจากนิสิตทั้งสองกลุ่มต่างก็มีภูมิหลังคล้ายคลึงกัน เพราะจากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า เมื่อทำตารางวิเคราะห์ตัวแปรเหล่านั้นที่ละตัวแปร จำนวนบุตร อายุ จำนวนครั้งที่สมัครสอบเข้าศึกษาในระดับปริญญาโท เกรดเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรี เกรดเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาโท และระยะเวลาทำงานก่อนมาศึกษาในระดับปริญญาโท ของนิสิตทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ($P > .05$) ซึ่งอาจจะมีส่วนทำให้ตัวแปรเหล่านี้เมื่อนำมาพิจารณาพร้อม ๆ กันแล้ว ไม่สามารถแบ่งกลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลาและหลังกำหนดเวลาออกจากกันได้ อย่างมีนัยสำคัญ

๔. โดยส่วนรวม พบว่า นิสิตกลุ่มที่สำเร็จหลังกำหนดเวลามีปัญหาส่วนตัวมากกว่ากลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลา ในหมวดปัญหาค้นการปรับตัวด้านการเรียน อย่างมีนัยสำคัญ ($P < .05$) และเมื่อพิจารณาจำแนกตามภาควิชา พบว่า นิสิตภาควิชามัธยมศึกษา กลุ่มที่สำเร็จหลังกำหนดเวลามีปัญหาส่วนตัวมากกว่ากลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลาในหมวดปัญหาค้นการปรับตัวด้านความรู้สึกรู้สึกผิดเกี่ยวกับตน และหมวดปัญหาค้นการปรับตัวด้านการเรียน ($P < .05$) การที่นิสิตภาควิชามัศึกษากลุ่มที่สำเร็จหลังกำหนดเวลามีปัญหาส่วนตัวมากกว่ากลุ่มที่สำเร็จตามกำหนดเวลา ทั้ง ๆ

ที่นิสิตทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรีและในระดับปริญญาโทไม่แตกต่างกัน ($P > .05$) นั้น คงเนื่องมาจากนิสิตกลุ่มที่สำเร็จหลังกำหนดเวลา ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความวิตกกังวลสูงกว่า ดังนั้นจึงมีผลทำให้นิสิตคิดว่าตนเองมีปัญหาในด้านการปรับตัวด้านการเรียนมากกว่า ซึ่งก่อให้เกิดผลคือตัวนิสิตเอง กล่าวคือ ทำให้นิสิตมีความกระตือรือร้นและขยันมากขึ้น เพราะจะสังเกตพบว่านิสิตทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโทไม่แตกต่างกัน

๕. ส่วนใหญ่ของนิสิตที่เข้าศึกษาในระดับปริญญาโทมีงานทำมาแล้ว ในบางภาควิชา พบว่า นิสิตทุกคนมีงานทำก่อนเข้าศึกษาต่อ ทั้งนี้เพราะทางบัณฑิตวิทยาลัยได้กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะมีสิทธิ์สมัครสอบเข้าศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาไว้ เช่น นิสิตที่จะสมัครสอบเข้าศึกษาในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษาได้นั้น จะต้องสำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาบัณฑิตและทำงานที่มีความสัมพันธ์ทางการศึกษามาแล้ว ไม่น้อยกว่า ๓ ปี เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่านิสิตส่วนใหญ่รับราชการในหน่วยงานของรัฐบาล โดยเป็นอาจารย์ในระดับวิทยาลัยมากที่สุด รองลงมาคืออาจารย์มหาวิทยาลัย การที่หน่วยงานของรัฐบาลได้เปิดโอกาสให้ครู-อาจารย์ ลาศึกษาต่อในระดับปริญญาโทมากขึ้นนั้น ก็เพื่อให้ครู-อาจารย์ได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ตลอดจนเป็นการยกระดับคุณวุฒิของครูให้สูงขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาของชาติ ในการยกระดับการศึกษาของชาติให้ทัดเทียมกับต่างประเทศ ทั้งนี้เพราะคุณวุฒิของอาจารย์เป็นศรีที่ตัวหนึ่งที่ใช้ในการกำหนดมาตรฐานของสถาบันการศึกษาทั้งในและต่างประเทศ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย, คู่มือการสมัครเข้าศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำภาคต้น ปีการศึกษา ๒๕๒๒ กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒, หน้า ๗๕.

๖. จากการวิจัย พบว่า เกรกเจ็ลลียะสมใน ระดับปริญญาตรี และลักษณะ การสำเร็จการศึกษาของนิสิตในแต่ละภาควิชาและโดยส่วนรวม ไม่แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญ ($P > .05$) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการสำเร็จตามกำหนดเวลาและหลังกำหนด เวลานั้นไม่มีความสัมพันธ์กับเกรกเจ็ลลียะสมใน ระดับปริญญาตรี แต่พบว่ามี ความสัมพันธ์ กับเกรกเจ็ลลียะสมใน ระดับปริญญาโท ของนิสิตในบางภาควิชาได้แก่ภาควิชาบริหาร การศึกษา และภาควิชาพยาบาลศึกษา ($P < .05$) กล่าวคือ ส่วนใหญ่นิสิตที่มีเกรก เจ็ลลียะสมใน ระดับปริญญาโทมากกว่า ๓.๕๑ จะสำเร็จตามกำหนดเวลา การที่นิสิต ทั้งสองกลุ่มในแต่ละภาควิชามี เกรกเจ็ลลียะสมใน ระดับปริญญาตรีไม่แตกต่างกันนั้นคง เนื่องมาจากการที่มีนิสิตวิทยาลัยได้กำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิ์สมัคร สอบคัดเลือก เข้า ศึกษาใน ระดับปริญญาโทไว้ จึงทำให้นิสิตส่วนใหญ่มีเกรกเจ็ลลียะสมใน ระดับปริญญาตรี ไม่แตกต่างกัน การที่เกรกเจ็ลลียะสมใน ระดับปริญญาโทของนิสิตทุกภาควิชา ยกเว้น ภาควิชาบริหารการศึกษา และภาควิชาพยาบาลศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะ การ สำเร็จการศึกษานั้น คงเนื่องมาจากส่วนใหญ่ของนิสิตทั้งสองกลุ่มในแต่ละภาควิชาต่าง ก็มีพื้นฐานด้านการศึกษาและ เกรกเจ็ลลียะสมใน ระดับปริญญาตรีไม่แตกต่างกัน จึงน่า จะมีผลทำให้ เกรกเจ็ลลียะสมใน ระดับปริญญาโทไม่แตกต่างกันด้วย นอกจากนี้ยังพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง เกรกเจ็ลลียะสมใน ระดับปริญญาตรีและ ระดับปริญญา โท ของนิสิตมีนัยสำคัญในภาควิชามัธยมศึกษา ภาควิชาวิจัยการศึกษา ภาควิชาพลศึกษา และภาควิชาพยาบาลศึกษา ส่วนภาควิชาอื่น ๆ นอกนั้นไม่ปรากฏว่ามีนัยสำคัญ ที่เป็น เช่นนี้คงเนื่องมาจากลักษณะ เนื้อหาวิชาใน ระดับปริญญาโท ของนิสิตทั้ง ๔ ภาควิชาที่ กล่าวมาแล้วมีความสัมพันธ์ คล้ายคลึง และมีลักษณะเกี่ยวเนื่องกับลักษณะ เนื้อหาวิชา ในระดับปริญญาตรี เพราะโดยทั่วไปแล้วจะเห็นว่าการที่บุคคลใดได้ เรียนรู้ และ ทำ งานในสิ่ง ที่ตรงกับความถนัดและความสนใจของตนแล้ว ก็ย่อมจะประสบผลสำเร็จ ได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่มี ความถนัด ซึ่งทั้งนี้คงเป็นผล เนื่องมาจากการกำหนดคุณสมบัติของ ผู้มีสิทธิ์สมัคร สอบเข้าศึกษาต่อใน ระดับครุศาสตรมหาบัณฑิตในแต่ละสาขาวิชานั้นจะ แตกต่างกันไป นอกจากนี้ผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้นี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ

ประพันธ์ จำปาไทย^๑ ที่พบว่า นิสิตในภาควิชาวิจัยการศึกษา และภาควิชาพยาบาล
ศึกษา มีความพึงพอใจต่อความน่าสนใจของเนื้อหาวิชาอยู่ในระดับมาก ตลอดจนมี
ความพึงพอใจมากต่อประโยชน์ของเนื้อหาวิชาที่ เรียนใน ระดับปริญญาโท

๓. ค่าเรโชประสิทธิภาพทางการศึกษาของนิสิตในแต่ละภาควิชา มีค่าค่า
กว่า ๑ กล่าวคือ มีค่าอยู่ระหว่าง ๐.๕๕ - ๐.๘๐ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ายังมีความสูญ
เปล่าในรูปของการเรียนต่ำกว่ากำหนดอยู่เป็นจำนวนมาก ดังจะเห็นได้ว่าในภาควิชา
ต่าง ๆ จะมีนิสิตที่สามารถสำเร็จตามกำหนดเวลาเพียงร้อยละ ๕๐ ของนิสิตทั้งหมด
ที่เป็นเช่นนี้ เพราะนิสิตส่วนใหญ่ไม่สามารถทำวิทยานิพนธ์ได้เสร็จทันกำหนดเวลา แต่
เมื่อพิจารณา ค่าเรโชประสิทธิภาพจำแนกตามปีการศึกษาแล้ว พบว่า ค่าเรโชประสิทธิ
ภาพ ในรุ่นปีการศึกษา ๒๕๒๐ มีค่าสูงสุด กล่าวคือ มีค่าเท่ากับ ๐.๘๐ ในขณะที่ในปี
การศึกษา ๒๕๑๖ - ๒๕๑๘ มีค่าเท่ากับ ๐.๗๐, ๐.๗๐, ๐.๖๔ และ ๐.๗๗ ตามลำดับ
ดังนั้นจะเห็นว่าค่าเรโชประสิทธิภาพในรุ่นปีการศึกษาหลัง ๆ มีแนวโน้มที่จะมีค่า
เพิ่มขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าโอกาสที่นิสิตจะสำเร็จการศึกษาตามกำหนดก็มีแนวโน้มเพิ่ม
ขึ้นด้วย ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นผลเนื่องมาจาก การนำระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ว่า ด้วยการศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๒๐ เรื่องระยะเวลาในการศึกษา
มาใช้บังคับ โดยได้ระบุว่าตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๒๐ เป็นต้นไป นิสิตที่ไม่สามารถสำเร็จ
การศึกษตามหลักสูตรภายใน ระยะเวลา ๑๐ ภาคการศึกษา หรือเทียบเท่านี้จากวัน
เปิดภาคการศึกษาแรกที่เข้าศึกษาในหลักสูตรนั้น ๆ จะหมดสภาพนิสิตโดยไม่ได้รับการ
ผ่อนผันใด ๆ ทั้งสิ้น^๒

^๑ประพันธ์ จำปาไทย, "ความพึงพอใจของนิสิตต่อการบวนการเรียนการ
สอน ระดับบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญา
มหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕).

^๒จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย, ระเบียบและประกาศสำหรับ
นิสิตบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, หน้า ๖, ๓๒.

ขอเสนอแนะ

๑. จากกา วิจัยครั้งนี้ได้ข้อค้นพบว่าสาเหตุที่ทำให้บัณฑิตฯ ใ้จการศึกษา หลังกำหนดเวลา คือ การใช้เวลาในการทำวิทยานิพนธ์มาก ตลอดจนการมา เรียน ในขณะที่ยังทำงานประจำโดยไม่ได้ลาศึกษาต่อและ/หรือนิติศาสตรบัณฑิตมาศึกษาเฉพาะเนื้อหาวิชาจนครบหมดแล้วกลับไปทำงานควบคู่กับการทำวิทยานิพนธ์ ดังนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๒๕ - ๒๕๒๙ ในการที่จะเร่งผลิตบัณฑิตใน ระดับปริญญาโทให้ได้ปริมาณใกล้เคียงกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ ตลอดจนเป็นการยกมาตรฐานและประสิทธิภาพทางการศึกษา ในระดับบัณฑิตศึกษาให้สูงขึ้น ทางบัณฑิตวิทยาลัยจึงควรที่จะได้มีการ ปรึกษาหารือเกี่ยวกับระเบียบการว่าด้วยการลาศึกษา ต่อในระดับบัณฑิตวิทยาลัย โดยการกำหนดให้บัณฑิตที่เข้าศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาทุกคน ได้ใช้เวลาในการ ศึกษาค้นคว้าอย่างเต็มที่จนกระทั่งสำเร็จการศึกษา ไม่ควร จะให้บัณฑิตมา เรียนในขณะที่ยังทำงานประจำควบคู่กันไป และในกรณีที่บัณฑิตไม่ได้ลาศึกษา ต่อในปีการศึกษาแรก ก็ควรจะได้ให้บัณฑิตลาศึกษาในปีการศึกษาต่อไปจนสำเร็จการ ศึกษา นอกจากนี้ทางบัณฑิตศึกษาของคณะควรที่จะได้มีการ ประชุมปรึกษาหารือเกี่ยวกับขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์ ตลอดจนชี้แนะแหล่งของข้อมูลและเทคนิคในการหาหัวข้อ วิทยานิพนธ์ เพื่อที่จะทำให้บัณฑิตได้ใช้เวลาในการทำวิทยานิพนธ์ได้เสร็จทันกำหนด เวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

๒. ควรทำการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบภูมิหลัง และปัญหาส่วนตัวของ ครุศาสตร์ มหาบัณฑิต ระหว่างกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนสูงกับกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ ผลทางการ เรียนต่ำ ตลอดจนการ ศึกษา เรายุ ประสิทธิภาพทางการศึกษาของนิสิต บัณฑิตศึกษา ที่เข้าศึกษา รุ่นปีการศึกษา ๒๕๒๑ จนถึงปัจจุบัน เพื่อศึกษาถึงแนวโน้ม ของเรข ประสิทธิภาพทางการ ศึกษาของนิสิตที่ เข้าศึกษา รุ่นหลังต่อไป